

I - da! sve se desi skoro isto onako kao u njegovom snu. Gotovo isto onako brzo kako je zamišljao, ona strže svoju odeću; a kad ju je odbacila u stranu, to je uradila onim istim veličanstvenim pokretom koji kao da briše celu jednu civilizaciju. Telo joj je na suncu sjajilo belinom. Ali u prvom trenutku on joj nije gledao telo; pogled mu je bio prikovan za njeno pegavo lice i jedva primetni, smeli osmeh. On kleče pred nju i uze je za ruke. "Jesi li ovo već nekad radila?"

"Razume se. Stotine puta... pa dobro, desetine puta."

"Sa članovima Partije."

"Da, uvek s njima."

"Sa članovima Uže partije?"

"To ne, s tim svinjama ne. Ali ima ih puno koji bi hteli, samo da imaju priliku. Nisu oni toliki sveci kakvi se prave."

Srce mu poskoči. Ona je to radila desetine puta: želeo je da su u pitanju stotine hiljade puta. Sve što je nagoveštavalo porok uvek ga je ispunjavalo bezumnom nadom. Ko zna, možda je Partija ispod površine odista trula, možda je njen kult požrtvovanja i odricanja samo laž pod kojom se skriva iskvarenost. Kad bi mogao sve da ih zarazi gubom ili sifilisom! Bilo šta da uradi što kvari, što slabi, što ruši! On je povuče naniže; sad su klečali lice u lice.

"Slušaj. Što si više muškaraca imala, to te više volim. Razumeš li to?"

"Mrzim čistotu, mrzim dobrotu! Želim da nestanu sve vrline. Želim da ceo svet bude poročan do srži kostiju."

"Dragi, onda bi trebalo da ti savršeno odgovaram. Ja sam upravo poročna do srži kostiju."

"Voliš li ti ovo? Mislim, ne samo sa mnom; da li uopšte voliš da se...?"

"Obožavam."

To je bilo ono što je iznad svega želeo da čuje. Ne samo ljubav prema jednoj jedinki, nego životinski nagon, prosta neizdiferencirana želja, to je bila sila koja će Partiju razbiti u komade. On je pritisnu na travu, među popadale zvončice. Ovog puta nije bilo teškoća. Ubrzo im se dizanje i spuštanje grudi vrati na normalnu brzinu; s nekom prijatnom bespomoćnošću, oni se razdvojiše. Sunce kao da je peklo jače. Oboma se spavalo. On se maši odbačenog kombinezona i upola je pokri njime. Gotovo smesta zaspashe i spavali su oko pola sata.

Vinston se probudi prvi. Probudivši se, sede i zagleda se u pegavo lice koje je i dalje mirno spavalo na podmetnutom dlanu kao na jastuku. Ako se izuzmu usta, nije se moglo reći da je lepa. Kad bi se pogledalo izbliza, videla bi se i pokoja borica oko očiju. Kratka crna kosa bila je izvanredno gusta i meka. Pade mu na pamet da još uvek ne zna ni njeno prezime ni adresu.

Mlado, zdravo telo, sada bespomoćno u snu, probudi u njemu osećanje sažaljenja, želju da je štiti. No ona nežnost bez misli, koju je osećao pod leskom dok je pevao drozd, ne vrati mu se do kraja. On skloni kombinezon i zagleda se u gladak beli bok. U prošlosti, pomisli on, muškarac bi posmatrao žensko telo, našao da je ono poželjno, i tu je priči bio kraj. No danas nije moglo biti ni čiste ljubavi ni čiste želje. Ni jedno osećanje nije čisto, jer je sve pomešano sa strahom i mržnjom. Njihov zagrljaj bio je bitka, njihov orgazam pobjeda. Ono što su učinili bilo je udar na Partiju. Bilo je politički akt.

3.

"Ovde možemo još jedanput", reče Džulija. "Po pravilu je sigurno otići u isto skrovište dvaput. Razume se, to tek za mesec-dva."